

Paciència, la Santa

Hi ha moltes definicions del que és o representa la paciència. A mi n'hi ha una que m'agrada especialment: *la calma o tranquil·litat per esperar*. Són poques paraules, però abasten tots els àmbits i diuen molt en poc. Saber estar tranquil mentre esperes quelcom important per tu és fàcil de dir, oi? Però, i de fer?

Em sembla que la gent no té gaire paciència, això de la calma i tranquil·litat queda molt *in* en tots els moviments tipus *mindfulness* tan de moda ara, però en la vida real la cosa no funciona ben bé així. Ens hem convertit en la societat de la immediatesa, ho volem tot ja i si pot ser per ahir millor. La modernitat ens posa a l'abast tota mena de coses d'una manera molt fàcil. El món digital ha revolucionat les nostres vides i ja no podem viure sense estar connectats. Les empreses lluiten per ser les primeres en tot, sense paciència, tot contrarellotge, no hi ha temps per perdre. L'aparició del *delivery* és un exemple perfecte. Fa pocs anys ningú no tenia la necessitat de comprar online i que t'ho portessin a casa, estàvem educats per anar a comprar nosaltres i perdem el temps que fos necessari per fer-ho. Avui ja ens hem acostumat al fet que ens ho portin a casa o a la feina, ara la nova tendència és que t'ho portin en un màxim de deu minuts, el sector va com boig mirant el *crono* per veure qui és el boig que ho fa més ràpid. Realment necessitem aquell objecte o aliment en deu minuts? Segurament que no, però ens hi hem acostumat i això és un perill.

El que està passant a aquesta societat híper consumista també ho podem traslladar a les nostres vides personals. En l'entorn laboral les exigències i les presses són cada vegada més freqüents, aquesta pressió acostuma a ser contraproduent i la conseqüència sol ser uns resultats no tan satisfactoris com voldríem. Ja deien els nostres avis que les presses no són bones conselleres i es del tot cert. Amb les nostres relacions passa el mateix, de vegades volem córrer massa i sembla que oblidem que tot allò bo es fa esperar. Cultivar una relació és llarg, requereix temps i esforç i molts cops la gent no està disposada a invertir en això, volen resultats immediats que quasi sempre acaben en relacions *d'usar i llençar*. Sense esforç és complicat que hi hagi valoració.

He de reconèixer que tinc poca paciència, és un mal endèmic de fa molts anys, però m'he adonat que cada cop soc més conscient de la importància de la calma o la tranquil·litat. Voler córrer molt normalment no m'ha portat enlloc, al contrari m'he perdut gaudir del procés fins al resultat final i aquesta és una de les satisfaccions que no ens podem perdre. Ser pacient sovint implica patir, de fet d'aquí bé la paraula en llatí, però l'exercici de la paciència també pot convertir aquest patiment en satisfacció, vindria a ser un *qui espera no desespera* i així també podríem xalar de l'espera durant el procés.

De manera que tinguem paciència i tinguem-la en tot, per molt que corri tot el que ens envolta. La satisfacció de l'espera acostuma a portar un resultat molt més avantatjós del que a priori ens podríem pensar.

Siguem Smart People